

WSOY

"NEROKAS JUONIKUVIO, RIEMASTUTTAVA KIRJA."

– People-lehti

KAUPUNKI- VAKOOJAT

JAMES PONTI

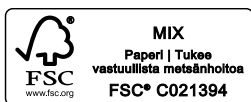
Suomentanut Ville Viitanen

KAUPUNKI- VAKOOJAT

JAMES PONTI

Suomentanut Ville Viitanen

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos
City Spies

Text copyright © 2020 by James Ponti
Illustrations copyright © 2020 by Yaoyao Ma Van As
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Ville Viitanen ja WSOY 2025
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51849-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

DENISELLE,
JOKA ON VAIMONI,
PARAS YSTÄVÄNI
JA RIKOSTOVERINI

Mies nimeltä Mami

SARATUIJOTTIKOSTEUSVAURION JÄTTÄMÄÄ tummaa läiskää seinässä ja kuvitteli, että se esitti saarta. Hän ei oikein tiennyt, johtuiko se siitä, että läiskä todella muistutti saarta, vai siitä, että hän toivoi sydämensä pohjasta olevansa jollakin trooppisella paratiisisaarella mahdollisimman kaukana Brooklynista ja tästä pikkuruisesta kopista, joka sijaitsi Kings Countyn piirikunnan oikeustalon uumenissa.

Pöydän toisella puolella istui perheoikeuden hänelle määräämä julkinen oikeusavustaja, ryppyisessä puvus-

saan röhnöttävä paksukainen nimeltä Randall Stubbs. Stubbs tutki Saran papereita leveä niska kyyryssä. ”Ei hyvältä näytä”, hän mutisi, ja Sarasta alkoi vähitellen vaikuttaa siltä, että oikeustieteellisessä opeteltiin lähinnä latelemaan itsestäänselvyyksiä jatkuvalla syötöllä. ”Sinulla oli onnea, kun sait näinkin hyvän tarjouksen.”

”Ai sainko?” Sara kysyi yllättyneenä. ”Millaisen?”

Stubbs nosti katseensa papereista ja sanoi: ”Sinä myönnät syyllisyytesi kaikkiin syytekohtiin ja saat kolmekymmentä kuukautta nuorisovankilassa.”

Kaksi ja puoli vuotta häkkiä. Se ei kuulostanut Sarasta erityisen hyvältä tarjoukselta, mutta toisaalta vankilassa tuskin olisi yhtään sen kamalampaa kuin hänen edellisissä sijaisperheissään. Hän oli keskimääräistä kovapintaisempi kaksitoistavuotias ja tiesi että selviäisi kyllä.

”Niin ja sen lisäksi”, Stubbs jatkoi, ”sinulta tietenkin kielletään tietokoneiden käyttäminen.”

Se oli jo liikaa. Siitä hän *ei* selviäisi.

”Kuinka pitkäksi ajaksi?”

”Kunnes olet kärsinyt tuomiosi. Mahdollisesti pidemmäksikin aikaa, jos pääset aiemmin vapaaksi. Se riippuu tuomarista.”

”Mutta enhän minä tehnyt mitään muuta kuin–”

”Kuin mitä?” Stubbs keskeytti. ”Murtauduit vain New Yorkin kaupungin perheoikeuden tietojärjestelmään? Niinkö halusit sanoa? Sitä ei ole ihan helppo saada kuulostamaan erityisen mitättömältä jutulta.”

”Kyllä minä sen tiedän, mutta halusin vain...”

”Sillä, mitä sinä *halusit* tehdä ei ole mitään väliä”, Stubbs sanoi. ”Nyt on kyse siitä, mitä todistetusti teit. Saat kiittää onneasi siitä, että olet vasta kaksitoistavuotias. Jos olisit kolmetoista, sinut olisi luultavasti tuomittu aikuisena, jotta tapauksesta saataisiin varoittava esimerkki.”

Sanat iskeytyivät raskaina Saran tajuntaan, ja hän alkoi ensimmäistä kertaa katua tekojaan. Mutta ei siksi, että ne olivat olleet laittomia. Hän tiesi tehneensä oikein, vaikka olikin ehkä syyllistynyt rikokseen. Ei, hän pelästyi sitä, että hänet uhattiin sulkea ulos ainoasta maailmasta, jossa hän tunsi olevansa kotonaan. Saran elämässä oli vain yksi paikka, jossa hänestä tuntui, että asioissa oli jotain järkeä, ja se oli tietokoneen näppäimistön ääressä.

”Lupaan, etten hakkeroidu enää mihinkään”, hän sanoi. ”Ihan oikeasti.”

”Ai ihan *oikeasti*?” Stubbs matki sarkastisesti. ”Muista luvata oikeussalissakin niin. Lisää vielä, että

vannot kautta kiven ja kannon. Eiköhän tuomari sitten usko.”

Saran oli aina ollut vaikea hillitä kiukkuaan. Sen olivat todenneet jo ties kuinka monet kuraattorit ja ainakin kaksi eri koulupsykologia. Mutta nyt hän yritti kerrankin pitää päänsä kylmänä ja vain tuijotti pukumiestä, jonka piti muka pitää hänen puoliaan. Hän tiesi, ettei saanut suututtaa Stubbsia, sillä oikeusavustaja oli hänen ainoa toivonsa muuten epätoivoisessa tilanteessa. Niinpä hän veti syvään henkeä ja laski kymmeneen, kuten joku niistä monista kuraattoreista, joiden kaikkien nimet hän oli jo aikoja sitten unohtanut, oli aina neuvonut.

”Jos en saa käyttää tietokonetta”, hän jatkoi tyynesti, mielessään yltyvää epätoivoa vastaan kamppaillen, ”niin joudun luopumaan ainoasta asiasta, jossa olen oikeasti hyvä. Ainoasta asiasta, joka tekee minusta minut.”

”No niin no... Olisi varmaan kannattanut ajatella sitä ennen kuin–”

Sara olisi luultavasti räjähtänyt saman tien, ellei ovi olisi lennähtänyt yllättäen auki. Sisään astui mies, joka oli kaikin tavoin Stubbsin vastakohta.

Hän oli pitkä ja laiha, ja hänen päässään törrötti valaton musta tukkapehko. Hänen pukunsa oli moitteet-

toman tyylikäs, ja kravatti sopi täydellisesti rintataskun liinaan. Miehen puheessa oli brittiläinen korostus.

”Anteeksi että keskeytän”, hän sanoi kohteliaasti, ”mutta jollen aivan erehdy, te istutte minun paikallani.”

”Väärä huone”, Stubbs murahti. ”Minulla on tässä neuvottelut kesken asiakkaan kanssa...”

”Paitsi että jos vilkaisette tätä oikeuspalveluviraston lomaketta, huomaatte, että hän on itse asiassa *minun* asiakkaani”, toinen mies vastasi ja ojensi Stubbsille paperiarkin. Sara ei voinut olla hymyilemättä.

Stubbs silmäili muukalaista. ”Ei tässä ole yhtään mitään järkeä. Ei tällä työllä ole varaa tuollaiseen ison rahan asianajajaan. Ei hänellä ole sentin senttiä.”

”Ei tietenkään. Hänhän on kaksitoistavuotias. Ei sen ikäisillä lapsilla ole rahaa. Eikä muutenkaan paljon mitään, ehkä korkeintaan polkupyörä ja selkäreppu. Mutta tällä työllä sattuu olemaan myös asianajaja. Kuten voitte tästä lomakkeesta todeta, minut on palkattu edustamaan neiti Sara Maria Martinezia.” Hän kääntyi Saraan päin ja hymyili. ”Ja se olet kai sinä.”

”Kyllä olen.”

”Erinomaista. Eli olen kuin olenkin oikeassa huoneessa.”

”Kuka sinut palkkasi tähän hommaan?” julkinen oikeusavustaja kysyi.

”Eräs asianosainen taho”, mies vastasi. ”Sen enempää teidän ei tarvitse tietää. Joten jos voisitte nyt poistua, niin Sara ja minä pääsemme keskustelemaan rauhassa tapauksesta. Meillä on paljon puhuttavaa, sillä meitä odotetaan pian oikeussaliin.”

Stubbs jupisi itsekseen samalla kun kauhoi paperinsa pöydältä salkkuun. ”Minä aion sitten tarkistaa, että kaikki tämä pitää paikkansa.”

”Tiedän erään oikein mukavan naisen nimeltä Valerie, joka voi auttaa”, brittimies jatkoi. ”Hänet löytää seitsemännestä kerroksesta tuomioistuimen kirjaajan toimistosta.”

”Tiedän hänet kyllä oikein hyvin”, Stubbs tiuskaisi puskiessaan miehen ohi käytävään. Hän aikoi sanoa vielä muutakin, mutta puuskahti vain turhautuneena ja marssi tiehensä.

Kun Stubbs oli mennyt, uusi asianajaja sulki oven ja istui pöydän ääreen Saraa vastapäätä. ”Tuollaista en muistakaan ennen nähneeni. Hän ihan kirjaimellisesti kihisi kiukusta.”

Saralla ei ollut mitään käsitystä, kuka olisi voinut palkata hänelle asianajajan, mutta tämä uusi

käänne oli enemmän kuin tervetullut. ”Ihan totta. En minäkään.”

”Kerropa sitten”, mies sanoi samalla kun napsautti salkkunsa lukot auki. ”Pitääkö se todella paikkansa? Murtauditko ihan oikeasti perheoikeuden tietojärjestelmään?”

Sara jäi epäröimään hetkeksi eikä vastannut heti.

”Älä pelkää. Asiakkaan ja asianajajan väliset keskustelut ovat ehdottoman luottamuksellisia. En kerro kenellekään mitä sanot tässä huoneessa. Minun pitää vain tietää, onko se totta vai ei.”

Sara nyökkäsi varovasti. ”On. On se.”

”Erinomaista”, mies sanoi ja vinkkasi silmäänsä. Hän otti salkustaan pienen tietokoneen ja työnsi sen pöydän poikki. ”Nyt sinun pitäisi tehdä sama uudelleen.”

”Siis mikä?”

”Murtautua perheoikeuden tietojärjestelmään”, mies vastasi. ”Sinun täytyy vaihtaa minut viralliseksi oikeusavustajaksesi ennen kuin Stubbs ehtii seitsemänteen kerrokseen tarkistamaan asian.”

”Etkö sinä siis oikeasti olekaan minun asianajajani?” Sara ihmetteli.

”En voi kehua lusineeni oikeustieteellisessä yhtä ainutta päivää”, mies vastasi veijarimaisesti hymyil-

len. ”Joten hopi hopi. Kollegani tuolla käytävässä pysy-
tyy pidättelemään häntä jonkin aikaa, mutta ei kovin
kauan.”

Saran päätä huimasi. Hän ei tiennyt mitä ajatella.
”Tuota noin... En tiedä kuka sinä oikein olet, mutta
oikeuden pitäisi kai määrätä minulle avustaja. Jonka
kuuluu siis olla *ihan oikea* asianajaja.”

”Niinpä, ja he ilmeisesti päättivät valita hommaan
sen äskeisen sankarin, jolla on sinappitahra keskellä
kravattia”, mies vastasi päätänsä pudistellen. ”En
tiedä sinusta, mutta minun silmääni hän ei vaikutta-
nut erityisen vakuuttavalta. Ja viimeisten yhdeksän
vuoden aikana samainen perheoikeus on määrännyt
sinulle yhdeksän eri koulupaikkaa ja kuusi eri sijais-
perhettä. Joista jokainen on ollut edellistä kelvotto-
mampi. Mitäs sanot, jos kokeiltaisiin välillä jotain
ihan muuta?”

Sara tuijotti miestä ja vilkaisi sitten pöydällä
nököttävää tietokonetta. Tarjous oli houkutteleva,
mutta hän ei oikein tiennyt mitä ajatella. ”En usko,
että...”

”Mitä hän kertoi äsken siitä, mitä seuraavaksi
tapahtuu?” mies keskeytti. ”Voisin kuvitella, että hän
on jo neuvotellut tuomiosta syyttäjän kanssa.”

”Saan kaksi ja puoli vuotta nuorisovankilassa. Ja tietokoneen käyttökiellon.”

Mies pudisti päätään. ”Minä kyllä pystyn sorvaamaan paremman tarjouksen vaikka saman tien. Vaikken ole lukenut päiväakkään lakia.”

Sara uskoi miestä vaikkei oikein tiennytäkään miksi. Ehkä se oli vain toiveajattelua. Tai ehkä hän oli jo vähän epätoivoinen. Oli miten oli, hän päätti luottaa vaistoihinsa ja ryhtyi hakkaamaan näppäimistöä.

”Mainiota”, mies sanoi. ”Arvelisin, että tämä on päätös, jota et joudu katumaan.”

”*Arvelisit?*” Sara kohotti toista kulmakarvaansa kysyvästi. ”Eikö sinun pitäisi yrittää olla vähän rohkeisempi tässä kohtaa?”

”Vain hullu tai valehtelija suostuu lupaamaan sellaista, mihin ei voi itse vaikuttaa”, mies vastasi. ”Mutta olen luonteeltani optimisti, joten sanotaan nyt, että onnistumisesi todennäköisyys on noin... kahdeksankymmentäseitsemän prosenttia.”

Sara hymyili ja jatkoi kirjoittamista. ”Minkä merkkinen kone tämä on?”

”Se on kustomoitu”, mies vastasi.

”Ai? Kuvittelin tietäväni kaikki mahdolliset valmistajat, mutta siitä en ole koskaan kuullutkaan.”

”Ei se olekaan valmistaja”, mies selitti. ”Kustomointi tarkoittaa, että laite rakennetaan juuri kunkin asiakkaan toiveiden mukaisesti.”

”Ai joku siis rakensi tämän ihan sinua varten?”

Mies nyökkäsi.

”No, se joka tämän kustomoitsi todella osaa hommansa.”

”Odotapa kunnes pääset näkemään koneeni jättiläisversion”, mies sanoi. ”Olen varma, että ihastut siihen heti ensisilmäyksellä. Paitsi tietenkin siinä tapauksessa, että meidät viskataan parin tunnin päästä selliin ja se jää sinulta näkemättä.”

Sara tiesi tietokoneista aivan kaiken muttei muistanut koskaan ennen nähneensä tällaista kannettavaa. Se oli niin nopea ja tehokas, ettei mennyt kuin muutama minuutti kun hän oli jo repinyt perheoikeuden tietojärjestelmää suojaavan palomuurin riekaleiksi.

”He eivät ole vielääkään tukkineet sitä takaovea, jota käytin silloin jokin aika sitten”, Sara päivitteli epäuskoisena.

”Mitä isompi organisaatio, sitä hitaammin se liikkuu”, mies sanoi. ”Toivotaan, että sama sääntö pätee myös nuorisorikollisten oikeusavustajiin.”

Parissa minuutissa Sara oli jo onnistunut kaivamaan

perheoikeuden avustajien tiedot ruudulle. Hän poisti tyytyväisenä Randall Stubbsin nimen omalta kohdaltaan ja kysyi: ”Mikä sinun nimesi on?”

”Erinomainen kysymys”, mies sanoi ja nosti salkustaan kolme eri passia. ”Mikä näistä kuulostaa sinusta parhaalta?”

Hän avasi ensimmäisen passin ja nyrpisti nenäänsä. ”Croydon St. Vincent Marlborough III. Eikö tämä ole jo vähän liikaa?”

Sara nyökkäsi. ”On.”

”Jätetään siis se tällä kertaa.” Mies avasi toisen passin. ”Nigel Honeybuns.” Nimi kirvoitti hänestä pienen naurahduksen. ”*Honeybuns*? Ai niin kuin hunajapulla, tai herkkupeppu? Tämähän ei ole ollenkaan hassumpi.” Hän sujautti passin salkkunsa sivulokeroon. ”Taidan säästää sen jotain toista kertaa varten.”

”Meillä olisi vähän niin kuin kiire”, Sara muistutti.

”Aivan, aivan... Katsotaanpa”, mies jatkoi ja luki viimeisen passin nimen. ”Gerald Anderson. No tämä kuulostaa jo kunnon juristilta. Juuri sopivan harmaalta ja paperinmakuiselta. Täysin mitäänsanomatomaalta. Eli juuri siltä mitä haettiin. Minun nimeni on siis Gerald Anderson.”

Hän ojensi passin Saralle, jotta tämä voisi varmistaa nimen oikean kirjoitusasun ennen kuin tallensi sen tietokantaan.

”Nyt riittää kun painan tästä missä lukee *päivitä*”, Sara sanoi syötettyään uuden nimen paikalleen, ”ja sitten onkin valmista.”

Mies väläytti Saralle hermostuneen hymyn ja jäi hetkeksi kuulostelemaan käytävän ääniä. ”Ei kuulu sireeneitä tai hälytyskelloja.” Hän avasi oven ja pisti päänsä ulos. ”Eikä mistään näyttäisi hölkkäävän vartijoita, jotka on lähetetty pidättämään meidät. Erinomaista työtä, Sara.”

”Muuten hyvä, paitsi että nyt minulla on sitten oikeusavustaja, jolla ei ole lakimiehen papereita.”

”Olen katsonut telkkarista vaikka kuinka paljon erilaisia oikeussalidraamoja”, mies sanoi. ”Kyllä minä yhdestä istunnosta selviän.”

”Tai tarkoittit varmaan, että *arvelisit* selviäväsi siitä”, Sara letkautti.

Mies hymyili. ”Aivan oikein... *arvelisin* niin. Mutta sitä ennen saat luvan kertoa muutamia yksityiskohtia suorittamastasi tietomurrosta.”

”Kaikki mitä haluat tietää löytyy kyllä täältä”, Sara sanoi ja osoitti tapauksensa papereita, jotka lojuivat yhä pöydällä.

”Näissä kerrotaan vain, mitä sinä olet tehnyt”, mies selitti. ”Mutta minä tahdon tietää, miksi teit niin kuin teit.”

”Mutta se toinen lakimies – siis se jolla oli oikeasti juristin paperitkin – sanoi että sillä ei ole mitään väliä.”

”Hänelle ei ehkä olekaan. Eikä mahdollisesti edes tapausta käsittelevälle tuomarille. Mutta minulle sillä on paljonkin väliä.”

Sara pohti vastaustaan jonkin aikaa. Hän yritti muotoilla mielessään yksinkertaisimman tavan, jolla voisi selittää tarkoituksensa. Lisäksi hän halusi pysytellä mahdollisimman rauhallisena, sillä hänestä oli vastenmielistä näyttää tunteensa toisten edessä. ”Minun viimeisimmät sijaisvanhempani...”

”Leonard ja Deborah Clark?”

”Jep, nepä ne”, Sara hymähti halveksivasti. ”Clarkeilla on tapana ottaa taloonsa enemmän lapsia kuin sinne mahtuu, ihan vain sen takia että viranomaiset maksavat pääluvun mukaan. Eli mitä isompi joukko lapsia, sitä enemmän rahaa. Eikä sitä *meihin* tietenkään ole pakko käyttää. Ei sitä kukaan oikeasti tarkkaile. Meidät ahdettiin siellä ihan liian pieniin makuuhuoneisiin. Ja syödessä ruoat pantiin isoon vatiin keskelle pöytää eikä jokaisen omalle lautaselle, niin että

näyttäisi siltä, että kaikkea on enemmän kuin oikeasti onkaan. Sitä sanottiin 'perinteiseksi perheateriaksi', mikä on täysi vitsi, koska me lapset olimme niille kahdelle kaikkea muuta kuin perhettä."

"Noin kuukausi sitten taloon tuli uusi poika nimeltä Gabriel. Hän tietysti pelkäsi kaikkia ja oli surkea ja yksinäinen. Mitä nyt viisivuotiaalta voi odottaa. Mutta minusta hän piti, koska me olimme ainoat latinotautaiset lapset koko talossa."

"Puhuitteko te keskenänne espanjaa?"

"Joskus", Sara vastasi. "Kunnes meidän käskettiin lopettaa. Herra Clark sanoi: 'Te olette nyt Amerikassa, joten olisi paras alkaa opettelemaan paikallista kieltä.'"

Asianajaja pudisteli päätään. "Ja mitä sinä siihen sanoit?"

"Että Puerto Rico *on* osa Amerikkaa, ja että hänen olisi itsekkin hyvä ruveta kertaamaan, jos hän sanoo 'alkaa opettelemaan' eikä 'alkaa opetella' niin kuin pitäisi."

Mies nauroi. "Ollaanpa sitä rikkiviisaita."

"En ole ihan varma, mitä *rikkiviisas* tarkoittaa, mutta ainakin hän nyripisteli nenäänsä kuin olisi hais-
tanut mätää kananmunaa, joten niin kai sitten", Sara vastasi.

"Saitko jonkinlaisen rangaistuksen?" mies kysyi.

Sara nyökkäsi, ja kepeä tunnelma viileni silmänräpäyksessä. ”Mutta minä kyllä kestin kaiken mitä ne kaksi keksivät. Helposti. Gabriel sen sijaan ei.”

”Miksi Gabrielia rangaistiin?”

Sara oli hetken hiljaa ja huomasi miehen tarkkailevan hänen ilmettään ikään kuin olisi halunnut nähdä hänen silmänsä, kun hän puhui.

”Yhtenä yönä Gabriel kasteli sänkynsä”, Sara vastasi. ”Ja rangaistukseksi siitä hänet lukittiin eteisen komeroon. Kuulin kuinka hän itki oven takana. Mutta Clarkeille se oli ihan sama. Heidän puolestaan hän sai itkeä vaikka koko yön. Joten minun oli pakko nousta sängystä ja päästää hänet ulos.”

”Entä mitä sitten tapahtui?” mies kysyi.

”Minutkin pantiin komeroon. Minun piti kuulemma opetella tietämään paikkani. No, tiirikoin komeron lukon auki, niin että me pääsimme kumpikin ulos.” Saran silmiin alkoi nousta kyyneliä, ja hänen täytyi pitää pieni tauko.

”Ja sitten?” mies johdatteli.

”Sitten meidät lukittiin talon katolle. Meidät jätettiin sinne koko yöksi. Oli tosi kylmä. Se oli oikeasti pelottavaa. Ja kun seuraavana aamuna menin kouluun, pyysin päästä välitunnilla tietokoneluokkaan ja rupesin

hommiin. Ensin hakkeroiduin oikeuslaitoksen järjestelmään ja katsoin, kuinka monta lasta Clarkien taloon on aikojen saatossa sijoitettu. Sitten hakkeroiduin heidän pankkitileilleen ja otin selville, kuinka paljon rahaa viranomaiset heille syytävät ja mihin se oikeasti kuluu.”

”Nähdäkseni sinua ei kuitenkaan syytetä pankin järjestelmään murtautumisesta”, mies sanoi syytenivaskaa selaillen.

Sara virnisti. ”Ei niin. Pankki luopui syytteistä. Siellä ei kai haluta kenenkään kuulevan, että kaksitoistavuotias tyttö onnistui pääsemään turvajärjestelmien läpi ihan noin vain.”

”Mainiota”, mies sanoi. ”Siitä saattaa olla meille tuonnempana hyötyä. Entä mitä teit hankkimillasi tiedoilla?”

”Lähetin ne kaikki tutulle sosiaalityöntekijälle”, Sara vastasi. ”Ja sitten... Et usko, miten tyhmä minä olin... Kun näin poliisiautojen pysähtyvän talon eteen, ajattelin että he olivat tulossa pidättämään Clarkit. Ehdin juhlia voittoani ehkä neljäkymmentäviisi sekuntia.”

”Mutta poliisit siis pidättivätkin sinut, niinkö?”

Sara nyökkäsi.

”Ja Clarkit jopa paimensivat muut lapset kuistille, niin että kaikki näkisivät, kun minut talutetaan pois

käsiraudoissa.” Sara puristi silmänsä tiukasti kiinni. Hän oli päättänyt vakaasti, ettei vuodattaisi ensimmäistäkään kyyneltä miehen nähden. ”Kuulin, kun he sanoivat muille: ’Siinä näette, miten rikollisille käy.’”

Mies oli oikeastaan ehtinyt kuulla saman tarinan jo edellisiltana, huolellisesti kätketyn salakuuntelulaitteen välityksellä. Mutta hänestä oli mukava kuunnella ihmisten tarinat kahteen kertaan. Hän halusi kuulla, muuttuivatko ne, sillä sen perusteella sai hyvän käsityksen niiden todenmukaisuudesta. Oikeastaan jo vastoinkäymisiään muistelewan tytön ilmeet kertoivat hänelle kaiken minkä hän oli halunnut tietää.

”Se oli oikein hyvä syy”, mies sanoi. ”Tästä on hyvä lähteä liikkeelle. Tältä pohjalta voin keikauttaa tilanteesi aivan uuteen asentoon.”

”Tarkoitat kai, että *arvelisit* voivasi keikauttaa sen uuteen asentoon?” Sara kysyi.

Mies hymyili sydämellisesti. ”En. Tästä asiasta olen ehdottoman varma. Mutta tarvitsen siihen sinun apuasi, eikä siitä tule helppoa. Tiedän nimittäin papeleihisi perehdyttyäni, että on olemassa yksi asia, johon et kerta kaikkiaan kykene.”

”Mikä muka?” Sara kysyi.

”Toisiin ihmisiin luottaminen”, mies vastasi. ”Mutta sanoinpa tai teinpä mitä tahansa, sinun pitää nyt luottaa minuun.”

”Miten minä voisin muka luottaa sinuun?” Sara kysyi. ”Enhän minä edes tiedä, mikä sinun nimesi on.”

”Totta kai tiedät. Se on Nigel Honeybuns. Ja Gerald Anderson. Ja joskus jopa Croydon St. Vincent Marlborough III. Riippuu tilanteesta”, hän sanoi ja kohautti olkiaan. ”Mutta ystäväni ja kollegani, joihin sinäkin toivottavasti pian kuulut, sanovat minua Mamiksi.”

Sara nauroi ääneen, ensimmäistä kertaa pidätyksensä jälkeen.

”Ai Mamiksi? Aika epätavallinen nimi miehelle.”

”Niin on”, mies sanoi ja hymyili. ”Mutta minä olenkin varsin epätavallinen mies, vai kuinka?”

ELOKUVAMAISESTI ETENEVÄ VAKOOJASARJA

Sara Martinez on hakkeri. Hän murtautui New York Cityn lastensuojeluohjelmaan ilmiantaakseen järjestelmän väärinkäytöksiä, mutta joutuikin itse pulaan. Juuri ennen tuomiota paikalle ilmaantuu brittimies nimeltä Mami, joka keplottelee Saran vapaaksi ja tarjoaa tälle paikkaa MI6:n erikoisyksikössä, joka koostuu lahjakkaista teineistä.

Koodinimellä Brooklyn Sara liittyy joukkoon, jossa toimivat jo Paris, Sydney, Kat ja Rio. Päämaja on Skotlannissa mutta taistelukenttänä koko maailma. Ensimmäiseen operaatioon Pariisiin lähdetään melkein heti ja keskellä ryhmäristiriitoja. Kukaan ei koskaan väittänytkaan, että maailman pelastaminen olisi helppoa...

New York Times -bestselleristi **JAMES PONTIN** jännityskirjasarja Kaupunkivakoojat on käännetty 14 kielelle. Elokuva-oikeudet on myyty Amazon MGM Studiolle.

9 789510 518496

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-51849-6